

Kielce, dnia 29-05-2024

Znak:PNK.I.4130.124.2024

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2024 r. poz. 609)

stwierdzam nieważność

uchwały nr LXVII/365/24 Rady Gminy w Tarłowie z dnia 26.04.2024 r. w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Tarłów w całości.

UZASADNIENIE

W dniu 26.04.2024 r. Rada Gminy w Tarnowie podjęła uchwałę nr LXVII/365/24 w sprawie uchwalenia Regulaminu utrzymania czystości i porządku na terenie Gminy Tarłów. W dniu 30.04.2024 r. uchwała została doręczona do organu nadzoru, który w dniu 20.05.2024 r. skierował do Rady Gminy zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego określając termin do 23.05.2024 r. celem udzielenia odpowiedzi. Rada Gminy nie ustosunkowała się do treści zawiadomienia.

Zgodnie z art. 4 ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (t.j. Dz.U. z 2024 r. poz. 399; dalej: „ustawa”) regulamin określa szczegółowe zasady utrzymania czystości i porządku na terenie gminy, w tym dotyczące utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów. Pomimo dyspozycji tego przepisu Rada Gminy nie wypełniła ciążącego na niej obowiązku wynikającego ze wspomnianego przepisu, gdyż nie określiła w załączniku do uchwały zatytułowanym „Regulamin utrzymania czystości i porządku na terenie gminy Tarłów”, dalej

jako „Regulamin”, zasad dotyczących utrzymania w odpowiednim stanie sanitarnym i porządkowym miejsc gromadzenia odpadów. Należy podkreślić, że wymienione w art. 4 ust. 2 ustawy elementy regulaminu utrzymania czystości i porządku mają charakter obligatoryjny. Uchwalając regulamin Rada Gminy powinna zawrzeć w nim postanowienia odnoszące się do wszystkich enumeratywnie wymienionych w powołanym przepisie zagadnień. Obowiązek zawarcia w regulaminie regulacji opisanej w art. 4 ust. 2 pkt 2a ustawy ma charakter bezwzględny. Pominięcie w postanowieniach regulaminu któregośkolwiek elementu określonego w art. 4 ust. 2 ustawy skutkuje koniecznością stwierdzenia nieważności całej uchwały, z uwagi na niepełne wykonanie delegacji ustawowej przez Radę Gminy (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 23 czerwca 2022 roku, sygn. akt: II SA/Kr 442/22).

Niezależnie od powyższego organ nadzoru stwierdza wskazane poniżej naruszenia prawa.

Treść § 6 pkt 1 Regulaminu stanowi przekroczenie delegacji ustawowej zawartej w art. 4 ust. 2 pkt 1 lit. c ustawy. Przepis ten bowiem nie upoważnia Rady Gminy do nałożenia na właścicieli nieruchomości obowiązku niezwłocznego uprzątnięcia błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z części nieruchomości służących do wspólnego użytku znajdujących się w pasie drogowym, które przylegają do ich własnych nieruchomości oraz z chodników położonych wzdłuż nieruchomości. Delegacja zawarta w tym przepisie dotyczy jedynie nieruchomości danego właściciela – w części służącej do użytku publicznego, a nadto nie daje Radzie Gminy kompetencji do określenia czasu uprzątnięcia zanieczyszczeń (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 25 lutego 2021 r. sygn. akt: II SA/Ke 14/21).

Treść § 6 pkt 2 Regulaminu stanowi przekroczenie delegacji ustawowej wynikającej na rzecz Rady Gminy z art. 4 ustawy. Przepis ten nie stanowi podstawy prawnej do tego, aby Regulamin przewidywał obowiązek usuwania przez właścicieli nieruchomości śnieżnych nawisów (sopli) z okapów, rynien i innych części elewacji w sposób niepowodujący utrudnień w ruchu pieszych i pojazdów samochodowych. Okapy, rynny czy inne części elewacji nie stanowią bowiem części nieruchomości przeznaczonych do użytku publicznego – nawet w sytuacji, gdy wystają nad publicznie dostępnymi ciągami komunikacyjnymi (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 25 lutego 2021 r. sygn. akt: II SA/Ke

14/21 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gorzowie Wlkp. z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt II SA/Go 869/13).

Treść § 15 ust. 3 Regulaminu narusza art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy, gdyż Rada Gminy nie posiada kompetencji do ingerencji w prawo własności przysługujące właścicielom nieruchomości poprzez nałożenie na nich obowiązku oznakowania tabliczką ostrzegawczą bramy lub furtki wejściowej na teren ogrodzonej posesji, na której utrzymywane jest zwierzę mogące stanowić zagrożenie dla zdrowia lub życia ludzi. Art. 4 ust. 2 pkt 6 ustawy dotyczy bowiem wyłącznie miejsc o charakterze publicznym (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 24 czerwca 2020 r. sygn. akt: II SA/Gd 424/19).

Treść § 16 ust. 4 Regulaminu narusza art. 4 ust. 2 pkt 7 ustawy na skutek przekroczenia przez Radę Gminy delegacji zawartej w tym przepisie poprzez określenie przez Radę Gminy sposobu usytuowania uli, w tym odległości od granicy działki oraz obowiązku i sposobu oddzielenia od innych obiektów. Regulacja zawarta w § 16 ust. 4 Regulaminu stanowi bezpodstawną ingerencję zarówno w prawo własności nieruchomości jak i stosunki sąsiedzkie, a więc obszary stanowiące prawo prywatne, a nie prawo publiczne. Rada Gminy nie ma kompetencji do wprowadzania takiej regulacji w Regulaminie. Trzeba zauważyć, że potencjalne zakłócenia spowodowane hodowlą pszczół mogą zostać zakwalifikowane jako immisje, będące sferą prawa prywatnego (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 16 grudnia 2020 r. sygn. akt: II SA/Gd 227/20 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 23 lipca 2020 r., sygn. akt II SA/Łd 12/20).

Regulacja zawarta w § 17 ust. 3 Regulaminu narusza art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy, gdyż przepis ten nie upoważnia Rady Gminy do nałożenia na właścicieli nieruchomości obowiązku przeprowadzania deratyzacji. Treść art. 4 ust. 2 pkt 8 ustawy wskazuje, że nie stanowi on podstawy prawnej do kreowania takiego obowiązku po stronie właścicieli nieruchomości. Należy zauważyć, że upoważnienie Rady Gminy w zakresie obowiązkowej deratyzacji obejmuje tylko wyznaczenie obszarów, podlegających tym działaniom i terminów ich przeprowadzenia. (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 19 listopada 2015 r., sygn. akt IV SA/Po 414/15 oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 21 marca 2012 r. sygn. akt: IV SA/Po 91/12 oraz wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 4 września 2020 r., sygn. akt II SA/Łd 111/20).

Mając na względzie powyższe należało stwierdzić nieważność uchwały w całości jako podjętej z istotnym naruszeniem prawa.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach za pośrednictwem Wojewody Świętokrzyskiego - w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

Józef
Wojewoda

Bryk
Świętokrzyski